

KAPITOLA 1

Obrazy zavěšené na stěně působily ve tmě jako duchové. Bylo jich tolik, že se nedaly spočítat – pokrývaly úplně každý kousek zdi. Oči postav zachycených na plátnech vypadaly v temnotě jako živé. Budily dojem, že pozorně sledují okolí a uvažují, jaké podivné kouzlo je zavanulo právě sem.

Malířův podkrovní ateliér s okny jako ze stavebnic lega a s betonovými zdmi i podlahou připomínal spíš nějaký průmyslový prostor. Vedle hromady dřevěných latěk, z nichž měly vzniknout napínací rámy, se v rohu opíralo o zeď dvanáct štůčků belgického plátna. Uprostřed stály v kruhu čtyři stojany a na každém z nich čekalo vypnuté plátno opatřené tenkou vrstvou dokonale neleštěné bílé křídly. Tato technika, která se využívala už v období renesance, dodávala obrazům zdání téměř fotografické realističnosti. Umělec, jenž tady maloval, to dobře věděl.

Obrazy na stěnách tvořily různorodou směsici. Znázorňovaly výjevy, které se odehrávaly v odlišných historických obdobích a v odlišných koutech světa, ale jeden rys měly společný – všechny zachycovaly intimní okamžiky života nebo smrti.

Jedno plátno zobrazovalo japonského samuraje klečícího na slaměné rohoži *tatami* a provádějícího *seppuku*. Na sobě měl slavnostní bílé roucho a z břicha se mu valil proud krve. Malíř zachytil každíčký detail bolestivé sebevraždy, při níž si samuraj se zmučeným výrazem v obličejí zaráží do břicha čepel meče. Za ním stál jeho sekundant s napraženým krátkým

mečem *wakizaši*, přichystaný useknout samurajovi hlavu, aby ukončil jeho trápení. Další obraz nabízel pohled na císařského strážce ze starověké Persie, který seděl v koňském sedle a vlekl za sebou zajatce přivázaného na laně. O kousek dál visel na zdi portrét starce s turbanem na hlavě, jehož pohled upřený do dálky budil dojem, jako by chtěl malíře podrobit zkoušce, jestli dokáže zachytit duši opouštějící mužovo tělo v poslední den jeho života.

Ateliér ohraničovaly tři zdi a jedna ohromná hedvábná japonská stěna. Druhou část rozděleného prostoru zaujímal spartánský obývací pokoj a kuchyňka ukrytá za příčkou. Z přílehlé chodby se vcházelo do menší místnosti vybavené pouze jedinou matrací na podlaze. Na ní ležel na břiše malíř svlečený do půl těla a ponořený do hlubokého spánku.

Náhle se posadil a za usilovného lapání po dechu se snažil probrat ze železného sevření snu.

„Teď jsem tady. Jsem tady. Jsem tady. Jsem tady,“ opakoval odhodlaně a přitom se kolébal vpřed a vzad, jako by se snažil uklidnit. Pak ale stejně rychle ochabl a nepřítomně se zadíval před sebe. Zdálo se, jako by ho zaplavil zvláštní klid. Po chvíli vstal z matrace.

Přešel jako náměsíčný do ateliéru, vybral si několik štětců, uchopil opotřebovanou paletu a pustil se do míchání barev. Přitom mumlal slova ve starověké řečtině, která nikdo nikoho neslyšel vyslovit nahlas už celá staletí.

Jeho ruce se ve tmě pohybovaly se zvláštní jistotou. Při práci si vůbec neuvědomoval, jak hodiny plynou. Maloval, dokud mu čas neochromil tělo a to nezačalo žadonit, aby přestal. Nohy mu vypovídaly službu a ramena měl ztuhlá bolestí. Když k jeho oknu dorazilo oslepující polední světlo, projela mu hlavou pronikavá bolest a probrala ho z transu jako řinčení budíku.

Jsem Bryan Pierce. Stojím ve svém ateliéru. Teď jsem tady. Jsem Bryan Pierce. Stojím ve svém ateliéru. Teď jsem tady. Jsem Bryan Pierce. Vtloukal si ta slova do povědomí a snažil se

dosáhnout na jejich prostý význam jako dítě, které chňapá rukou po motouzu papírového draka. Ta slova byla jediná věc, která ho držela při zemi a nedovolovala mu uletět pryč.

Náhle se pod ním podlomila kolena. Svezl se za zem a musel se opřít o zeď, aby neztratil rovnováhu. Dlaně paží, spočívajících na pokrčených kolenou, mu bezvládně visely dolů, pokryté skvrnami všech barev, které měl uložené na polici v ateliéru. Podobně potřísněný byl i jeho obnažený hrudník.

S vypětím sil se zkoumavě zahleděl na své nejnovější dílo, protože už dobře věděl, že je to nejrychlejší způsob, jak vstřebat svůj poslední sen. A teprve když získal jistotu, že se zase udrží na nohou, vstal a došel k videokameře, kterou měl nainstalovanou v ateliéru. Byl to nejkvalitnější digitální model na trhu, vybavený infračerveným čidlem, schopným zachytit i noční dění. Měl ji neustále spuštěnou. Nemusel si ani prohlížet záznam, aby věděl, že zase mluvil celou noc starověkou řečtinou. Nahrávka však představovala hmatatelný důkaz.

Když se na sebe každé ráno díval na videu, zpravidla ho to poněkud uklidnilo. Dnes se však na to necítil – jeho vidiny byly ještě příliš čerstvé. Jako by s ním v místnosti dosud někdo stál. Měl zvláštní pocit, že jeho sen v sobě skrývá odpovědi. Jenomže odpovědi na co?

Órigenés Adamantius, kněz ze starověkého Říma, pronikl do jeho vědomí už před týdnem a od té doby Bryan maloval vzpomínky z jeho života. První plátno donesl do galerie ještě mokré. Věděl, že musí viset na jeho následující výstavě, ale neměl tušení proč.

Vernisáž se koná dnes večer. Bude to jeho první výstava v Bostonu od té doby, co se odstěhoval z New Yorku. Celý týden si pohrával s myšlenkou, že na ni půjde, ale nakonec ten nápad zapudil. Nemohl si takové riziko dovolit. Pobyt mezi spoustou lidí, kterým by se musel dívat do očí a s nimiž by si musel potřásat rukama – na pozadí svých více než výmluvných maleb –, by u něj téměř s jistotou vyvolal další záchvat. A jak by to pak vysvětlil?

Když se loni v New Yorku neobjevil na zahájení žádné své výstavy, tisk ho téměř rozcupoval a vykreslil ho jako arogantního samotáře opovrhujícího veřejností. Přitom ti pisálci nemohli být dál od pravdy. Vystavoval totiž svá díla v naději, že někdo pozná jejich skutečný význam – že někoho na světě sužuje stejné prokletí jako jeho. Možná si však jenom něco nalhával. Pátral po někom takovém už řadu let a začínal nabývat dojmu, že jeho snaha je odsouzená k neúspěchu. Stovky maleb, a zatím žádná reakce.

Bryan si promnul oči. Cítil, že mu začíná třestit hlava – co nejdřív si ji musí pročistit od všech myšlenek. Možná by si měl dopřát volný den a vyrazit na dlouhou procházku.

Nejdřív se však chtěl vypravit do Muzea výtvarného umění. Vedle pouličních lamp v centru města se celý týden ve větru třepetaly barevné plátěné poutače lákající na výstavu nazvanou Tajemství starověkého Egypta a Cheopsovy pyramidy. Kdykoliv je Bryan zahlédl, přepadl ho pocit, jako by tenhle div světa – jediný z pověstných sedmi, který se dochoval do dnešních dní – doputoval do Bostonu právě kvůli němu. Už dlouho se k návštěvě muzea chystal a dnešek se ideálně hodí.

Popadl klíče a vyšel z bytu. Na chodbě prošel kolem své sousedky – mladé ženy, která bydlela naproti němu, ale zatím ji potkal jen párkrát. V jejím pohledu se teď mísily rozpaky a neskrývaný obdiv.

Bryan se pousmál, spěšně zamumlal „Dobrý den“, rychle se otočil a vrátil se do bytu. Zapomněl si obléct košili.

KAPITOLA 2

„Z kamene, který byl zapotřebí k vybudování Cheopsovy pyramidy, by se dalo postavit třicet mrakodrapů Empire State Building. Nebo skoro metr vysoká zeď napříč celými Spojenými státy tam a nazpátek.“

Linz sledovala filmovou projekci se sluchátky na uších, ohromená údaji, které odříkával hlas virtuálního průvodce.

„Kameny byly vytesané s takovou přesností, jakou se můžou při své práci pochlubit pouze ti nejlepší soudobí optici. Jeden kámen je jako druhý. Odborníci odhadují, že starověcí Egypťané používali nástroje pětsetkrát přesnější než moderní vrtačky. Jejich preciznost je i dnes doslova omračující.“

Ale jak je to možné? říkala si Linz. Hlavu měla stále zamotanější. Prohlídka s komentářem, který jí zněl ve sluchátkách, spíš nastolovala otázky, než aby přinášela odpovědi.

„Starověcí Egypťané údajně netušili, jak je Země velká nebo jaký má tvar, ale Cheopsova pyramida stojí přesně ve třetině cesty mezi rovníkem a severním pólem. Její výška a obvod jsou ve stejném poměru jako obvod Země a vzdálenost mezi oběma póly. Osa pyramidy vede přesně od severu k jihu – dokonce ještě přesněji, než jak ji ukazuje Královská greenwichská observatoř v Londýně. Jde o největší a nejpřesnější stavbu v celých lidských dějinách, kterou nejsme ani nyní schopni přesně napodobit.“

Linz cítila stále větší nervozitu, a tak si nakonec stáhla sluchátka z hlavy a zamířila k východu. Ve skutečnosti nepřišla do muzea kvůli téhle výstavě, ale přiměla ji k tomu daleko

osobnější pohnutka. Když jí zemřela matka, byla ještě kojeneček, ale i po třiceti letech, které od té doby uplynuly, ji to sem táhlo, protože věděla, že matka tohle muzeum doslova zbožňovala.

Blížilo se poledne. Poslední dvě hodiny procházela jednu výstavní síň po druhé a stále ji ovládal pocit melancholie. *Možná si zajdu zahrát šachy do parku*, napadlo ji. Do Bostonu se vrátila teprve před několika měsíci, ale ještě si nenašla čas a nezaskočila se podívat na své oblíbené náměstí Harvard Square.

Cestou k východu, kde hodlala vrátit sluchátka, se zarazila u jedné vitríny a zadívala se na překrásný egyptský nadloketní náramek, který nebyl určený pro ženu, nýbrž pro vojáka. Lehce se pousmála. Vypadal úplně stejně jako tetování, které měla ukryté pod svetrem.

V tu chvíli se kousek od ní zastavil další návštěvník výstavy – ne příliš blízko, ale stačilo to, aby ho zaregistrovala a chtěla nechtěla zvedla hlavu. Měla před sebou nejpříťažlivějšího muže, jakého kdy viděla. Jeho oči měly elektrizující modrou barvu, a když zachytila jejich pohled, zdálo se jí, jako by se čas zastavil. Krátce nato ten pozoruhodný návštěvník odešel pryč.

Linz zůstala stát na místě jako přikovaná a sledovala neznámého, jak se od ní vzdaluje. Nejradši by ho přitáhla nazpátek a prožila tu úžasnou chvíli znovu.

Muž zpomalil, jako by jí četl myšlenky, otočil se, znovu se na ni zadíval a pak zmizel ve vedlejší síni. Linz se nemohla hnout z místa. Uvažovala, co by měla podniknout. Cítila zvláštní nutkání jít za ním, vrátit se do výstavních síní a předstírat, že tudy prochází poprvé. Těžko s ním však mohla zapříst debatu o královně Nefertiti a při té příležitosti ho požádat o telefonní číslo. Ještě nikdy v životě se nepokusila takhle někoho ulovit a rozhodně s tím nechtěla začínat právě tady, v Muzeu výtvarného umění. Váhavě odevzdala sluchátka.

Když vyšla z muzea, okolní svět jí připadal poněkud jiný než dřív. Šachy v parku ji už nelákaly tolik jako ještě před pěti minutami, ale umínila si, že tam stejně půjde. Pokud se soustředí na hru, možná tím uklidní to zvláštní chvění u srdce.

Cestou se nemohla zbavit pomyšlení na to kratičké setkání a nebyla schopná zaplašit neodbytný dojem, že dělá velkou chybu, když tak zbrkle odchází.

Náměstí Harvard Square, kde se scházeli lidé z celého města, aby si zahráli šachy, vypadalo jako obživlá pohlednice. Její soupeř, starý pán v golfové čapce, udělal první tah. Linz na něj během několika vteřin zareagovala. Slyšela ostatní šachisty hrající u okolních stolů a pozvolna ji odpouštělo napětí. K výhře jí stačilo deset tahů.

Starý pán zamručel a připravil šachovnici na další hru. Linz zvítězila i tentokrát a její soupeř si ji změřil příkrým pohledem. Podle všeho se musel rozloučit s předpokladem, že pohledná mladá žena bude snadná kořist.

Neměl tušení, že Linz se stala v patnácti letech juniorskou šachovou velmistryní, což byl nejprestižnější titul, jaký může dospívající hráč získat. Jako malá se věnovala šachům s obrovským nasazením a svůj koníček omezila až po nástupu na střední školu, kdy se snažila potlačit veškeré své mimořádné schopnosti, aby zapadla mezi spolužáky. Většinou dospívajících studentů však stejně nebyla mladá šachistka, která své vrstevníky ve všech ohledech převyšovala, příliš po chuti. Teprve na vysoké škole se Linz naučila oceňovat své přednosti a získala dostatek sebevědomí, aby je začala otevřeně dávat najevo. V době, kdy spěla mílovými kroky k získání doktorátu z neurogenetiky, se už nestyděla, že je nejchytřejší dívkou široko daleko, protože geniální byli i všichni lidé z jejího okolí.

Starý pán odešel s rozladěným výrazem k vedlejšímu stolu.

„Je tu volno?“ uslyšela nad sebou.

Zvedla oči a zarazila se. Před ní stál muž z muzea – ten, za nímž se málem rozběhla.

Horečně se pustila do propočítávání pravděpodobnosti dvojího náhodného setkání s tímhle člověkem tak krátce po sobě, přičemž vzala v úvahu veškeré proměnné. V tak ohromném městě, jako je Boston, to bylo zhola nemožné. Pravděpodobnost, že by se viděli v muzeu a jen o chvíli později na sebe znovu neplánovaně narazili na jiném nazdařbůh zvoleném místě, se rovnala jedné ku miliardě, ne-li ještě víc. Poprvé v životě ztratila řeč.

„Jste dost dobrá,“ poznamenal muž a posadil se naproti ní.

Linz ho nevěřicně sledovala, jak rozmisťuje figury do výchozí pozice. Chystají se spolu hrát šachy. Ona a pan Tajemný se chystají hrát spolu šachy.

Nejspíš ji sem sledoval. Hned však tuhle myšlenku zaplašila. Kdyby za ní šel, určitě by si ho všimla. Kromě toho když odcházela, byl ještě hluboko v útrobách muzea.

„Ten starý pán, kterého jste právě porazila, se rád kasá, že je nejlépe hodnoceným hráčem Šachové federace,“ poznamenal neznámý se škádlivým úsměvem.

„Vy jste s ním už někdy hrál?“ zeptala se překvapeně. Přála si, aby k ní zvedl hlavu a podíval se jí do očí, ale pan Tajemný dál hleděl na šachovnici.

„Posledních pár měsíců sem chodím každý týden.“

Jeho slova ji neuklidnila, ale naopak jí způsobila zklamání. Takže ji nesledoval. Byla to jen náhodná souhra okolností, nic víc.

Linz se rozhodla, že bude svou výhru oddalovat tak dlouho, jak jen to bude možné, aby prodloužila čas, který spolu stráví. Během pouhých tří tahů však vyšly najevo dvě věci: že neznámý muž je šachový mistr a že se její snaha prodloužit tuhle partii nesetká s úspěchem.

Každý z nich hrál úplně jiným stylem. Cizinec byl překvapivě rychlý, dokonce jakoby roztěkaný, kdežto Linz nade vším

hloubala. Po šesti tazích vyhrál. Linz ho podcenila, stejně jako její předcházející soupeř podcenil ji.

Umiňovala si však – sebevědomí zadupané hluboko do země – že ho v příští hře rozdrtí. „Ještě?“ zeptala se sladce.

Cizinec se tiše zasmál, přikývl a zkoumavě se jí zahleděl na ruce. Jeho neochota podívat se jí do obličeje ji už doháněla k šílenství.

Krátce nato však zachytila jeho pohled. „Proč jste se šla podívat na tu výstavu?“

Linz na něj upřela oči a v ústech jí úplně vyschlo. „V muzeu pracovala moje matka,“ vyhrkla.

Cizinec vyčkával, jako kdyby věděl, že to není všechno. Z jeho pevného pohledu vyzařovala zvláštní síla, která z ní vytahovala celou pravdu.

„Zemřela, když mi bylo teprve půl roku. Občas si představuji, že je pořád naživu a máme za sebou spoustu společně strávených let...“ Větu nedokončila. Bolest z matčiny smrti sice postupně utlumil čas, ale stále ji cítila, i když o ní nikdy s nikým nemluvila. Dnešek byl výjimkou.

„Jak se jmenovala?“ zeptal se vlídně.

„Grace.“ Linz cítila, jak jí v krku kyne knedlík, a ztěžka polkla. „Pocházela z Anglie... Přijela sem pomáhat s přípravou výstavy o egyptském umění.“

Doktor George Reisner vedl v letech 1905 až 1942 nejdelší a neúspěšnější archeologický výzkum v Egyptě pod patronací Muzea výtvarného umění a Harvardovy univerzity. Díky tomu se Boston mohl chlubit jednou z největších sbírek egyptských artefaktů na světě. Linz proto považovala za správné, že se i tato hostující výstava věnuje starověkému Egyptu.

„Když jsem vyrůstala, občas jsem chodila sama do muzea a předstírala, že je maminka stále naživu... že odbočím za roh a narazím na ni,“ přiznala Linz. Nemohla uvěřit, že se s tak intimními záležitostmi svěřuje úplně cizímu člověku.

Muž jenom mlčky přikývl. Nenabídl jí žádné povrchní

vyjádření účasti nebo nějakou soucitnou poznámku. Jednoduše vyslechl její slova a pochopil je.

„Připravená?“ zeptal se tiše.

Linz měla dojem, jako by měl na mysli víc než jen hru.

„Můžete začít.“

Se zarudlými tvářemi se zadívala na šachovnici a pokusila se v sobě znovu probudit odhodlání zvítězit. Během hry si však uvědomila, že je to zbytečné. Na takového protivníka ještě nikdy nenarazila. Většina lidí se stávala mistry tak, že si ukládala do paměti tisíce možných postupů a vzorců. Její soupeř nehrál podle žádného vzorce, ale přicházel s novými nápady za pochodu. Linz se vůbec nebyla schopná prosadit. Přesto se snažila reagovat za pomoci všech taktických prostředků a úskoků, které měla ve svém arzenálu. Po některých svých tazích ho dokonce přistihla při úsměvu.

Hráli dlouho, jako by neměli nikdy přestat. Nikdo z nich ani nedutal, dokud muž konečně neprohlásil: „Čeká nás remíza.“

Linz se zadívala na šachovnici, neochotná přiznat porážku. Remíza znamenala, že nevyhraje. Zanedlouho si však uvědomila, že měl pravdu. Rozčilovalo ji, že to poznal dřív než ona.

„Jestli máte zájem o odvetu, jsem tady každý pátek.“

Linz k němu zvedla oči a snažila se odhadnout, jak to myslel. Chtěl jí snad naznačit, že by ji rád viděl znovu? Dost dobře nevěděla, co si má o celém tomhle setkání myslet. Její protivník se ale mezitím znovu zadíval na šachovnici. Ta vzájemná přitažlivost, kterou cítila, možná existovala jen v její hlavě.

Podívala se na hodinky a ohromeně zjistila, že uplynuly dvě hodiny. Měla na dnešní večer program, takže se už musela vrátit domů a převléknout se. Zvedla kabelku a vstala od šachovnice.

„Děkuju, že jste si se mnou zahrál,“ řekla a podala mu ruku na rozloučenou. Nedokázala skrýt zklamání, že jejich zvláštní setkání končí.

Její společník také vstal. Sklonil hlavu, vzal Linz za ruku a zvedl ji ke rtům. Na zápěstí jí přistál polibek lehounký jako pírko a pak se jí paže zase svezla podél těla.

„Doufám, že se zase uvidíme příští pátek,“ zamumlal.

Linz znovu ucítila nevysvětlitelné chvění u srdce a potom se slyšela, jak opakuje: „Příští pátek.“

Cestou od stolu na sobě cítila jeho pohled. Musela vynaložit všechny síly, aby se neotočila, nevrátila se k němu a nepoložila mu otázku, která jí během hry proletěla hlavou nejméně stokrát. Vůbec netušila, jak se jmenuje.